

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 128/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tos/52/2025 z 30. júna 2025 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tos/52/2025 z 10. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 25. júla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia práv zaručených v čl. 2 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/52/2025 z 30. júna 2025 v znení opravného uznesenia krajského súdu sp. zn. 4Tos/52/2025 z 10. júla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením z 25. októbra 2019 bolo začaté trestné stíhanie a sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona v súbehu s prečinom únosu podľa § 210 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v zmienenom uznesení. Počas trestného stíhania došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku, ktorý je aktuálne právne kvalifikovaný ako prečin únosu podľa § 210 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona v štádiu po podaní obžaloby.

3. Sťažovateľ bol v danej veci po realizácii medzinárodného zatýkacieho rozkazu z 26. októbra 2019 obmedzený na území Slovenskej republiky na osobnej slobode 14. mája 2024 a v ten istý deň bol v zákonnej lehote odovzdaný súdu. Uznesením Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. B5-1Tp/99/2019 z 15. mája 2024 (ďalej len „uznesenie sp. zn. B5-1Tp/99/2019“) bolo pri danosti dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodnuté o prepustení sťažovateľa na slobodu pri nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a uložení špecifikovaných povinností a obmedzení. Krajský súd toto uznesenie na sťažnosť prokurátora podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a uznesením sp. zn. 3Tpo/1003/2024 z 23. mája 2024 pri danosti dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou pri súčasnom uložení primeraných povinností a obmedzení (vrátane kontroly technickými prostriedkami). Konkrétne, sťažovateľovi bol uložený zákaz vycestovať do zahraničia, povinnosť odovzdať cestovný pas, povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu pobytu, povinnosť dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi mestského súdu v lehotách ním určených (minimálne jedenkrát mesačne), zákaz osobného styku s jeho maloletými deťmi (vrátane zákazu úmyselného vyhľadávania ich blízkosti na akýchkoľvek miestach, kde sa zdržiavajú), ako aj zákaz zdržiavať sa v blízkosti krajským súdom špecifikovaných adries.

4. O žiadosti sťažovateľa o zrušenie uložených primeraných povinností, obmedzení a nariadenej kontroly technickými prostriedkami rozhodol mestský súd v štádiu po podaní obžaloby uznesením sp. zn. 58T/2/2025 z 28. februára 2025 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) tak, že túto žiadosť podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ nesúhlasí s pretrvávaním povinností a obmedzení uložených mu v rámci nahradenia väzby miernejšími opatreniami na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou. Povinnosti a obmedzenia predstavujú surogát väzby, a preto sú súdy pri posudzovaní dôvodnosti ich ukladania a trvania povinné vysporiadať sa s podmienkami väzby. Sťažovateľ následne poukazuje na nedostatok viacerých väzobných podmienok, ktorý v ústavnej sťažnosti v podrobnej rovine špecifikuje.

6. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, u sťažovateľa došlo počas trestného stíhania k modifikácii právnej kvalifikácie skutku, na ktorú nedal súhlas, a nevzdal sa ani zásady špeciality. S avizovanou námietkou sa súdy nevyrovnali a len lakonicky poukázali na možnosť jej vznesenia v konaní pred súdom v štádiu hlavného pojednávania. Trestné stíhanie je však z dôvodu aktuálne zmenenej právnej kvalifikácie skutku oproti pôvodnej právnej kvalifikácii uvedenej v medzinárodnom zatýkacom rozkaze možné ďalej viesť len pri udelení dodatočného súhlasu justičného orgánu USA postupom podľa § 496 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku. Avizovaný súhlas dosiaľ získaný nebol. Sťažovateľ s poukazom na skoršiu judikatúru všeobecných súdov namieta aj nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu únosu, ktorá vplyva aj

na možnosť nahradenia väzby. Aj túto námietku uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, avšak relevantnú odpoveď na ňu nezískal.

7. Vo vzťahu k dôvodu tzv. preventívnej väzby sťažovateľ napadnutému uzneseniu vyčíta nenaplnenie tzv. doktríny zosilnených dôvodov trvania väzby. Konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnosť väzby v počiatočnom štádiu trestného konania môžu plynutím času strácať na význame a pre ospravedlnenie ďalšieho trvania väzby už nemusia postačovať. Krajský súd sa však v napadnutom uznesení obmedzil na mechanické zopakovanie dôvodov náhrady väzby tak, ako ich formuloval v skoršom rozhodnutí o danej otázke.

8. Náhrada väzby trvá v sťažovateľovom prípade už viac ako jeden rok, počas ktorého vedie sťažovateľ riadny život. Súdny mali vo vzťahu k uloženým povinnostiam a obmedzeniam aplikovať princíp subsidiarity a vyvažovať právo sťažovateľa na slobodu pohybu s náznakmi verejného záujmu na pretrvávaní uložených opatrení. Predmetné obmedzenia pozbavujú sťažovateľa rodičovských práv, rodinného života a práva na súkromie. Na nahradenie sťažovateľovej väzby postačovalo aj zloženie peňažnej záruky, avšak súdy selektívne dramatisovali jeden výrok sťažovateľa a obmedzenia a povinnosti na tomto podklade ponechali v platnosti. Súdny nevykonali test proporcionality ani v súvislosti s potrebou reflexie trestu, ktorého uloženie sťažovateľovi hrozí v prípade uznania viny. Pritom platí, že uložený trest nemôže byť tvrdší ako predbežne uložené opatrenia.

9. Napokon sťažovateľ poukazuje na dĺžku trestného stíhania vo veci samej, ktoré má byť poznačené masívnymi priet'ahmi, čo by malo zakladať dôvod na zrušenie alebo aspoň obmedzenie uložených povinností a obmedzení. Prípád sťažovateľa nie je skutkovo ani právne zložitý, pričom uložené opatrenia nemôžu pretrvávajúť počas celého trestného stíhania. V neposlednom rade sťažovateľ bez uvedenia bližších okolností namieta aj dĺžku konania o zrušení primeraných povinností a obmedzení, ktoré trvalo viac ako 8 mesiacov.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv sťažovateľa uvedených v bode 1 dôvodov tohto uznesenia napadnutým uznesením. Jadro argumentácie tvoria námietky proti ďalšiemu pretrvávaní primeraných povinností a obmedzení, ktoré boli sťažovateľovi uložené pri nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol priamym výkonom väzby. Zároveň sťažovateľ tvrdí neprimeranú dĺžku konania ako celku, ako aj konania o žiadosti o zrušenie primeraných povinností a obmedzení.

12. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. napr. III. ÚS 696/2022). Zároveň ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v rámci súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť uznesenia mestského súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a v organickej celistvosti.

13. Ak ide dôvodnosť trestného stíhania, sťažovateľ je názoru, že počas trestného stíhania došlo k neprípustnej modifikácii právnej kvalifikácie skutku, na ktorú nedal súhlas. Tým malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom uplatnenej zásady špeciality. Podľa sťažovateľa bolo v tejto súvislosti potrebné dožiadaný štát (USA) požiadať o udelenie dodatočného súhlasu na trestné stíhanie modifikovaného skutku prečinu únosu. Ústavný súd v reakcii primárne poznamenáva, že odôvodnenie záverov všeobecných súdov je v tomto aspekte, izolovane vzaté, pomerne úsporné. Krajský súd sa však v napadnutom uznesení stotožnil so závermi uznesenia mestského súdu, pričom mestský súd v avizovanom uznesení zasa podotkol, že v doterajšom priebehu trestného konania nedošlo k žiadnej podstatnej zmene okolností súvisiacich s uloženými povinnosťami a obmedzeniami. Takýto odkaz možno interpretovať ako odvolávku na skoršie rozhodnutia všeobecných súdov týkajúce sa (okrem iného) aj dôvodnosti sťažovateľovho trestného stíhania. Ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodňovanie určitého rozhodnutia odkazom na predchádzajúce rozhodnutia bez toho, aby boli tieto bližšie citované, resp. ich závery zosumarizované, síce nie je ideálne, avšak s poukazom na judikatúru ústavného súdu ešte v ústavno-právnej rovine akceptovateľné (m. m. napr. IV. ÚS 211/2025).

14. Niet pochyb, že z chronologicky predchádzajúceho uznesenia sp. zn. B5-1Tp/99/2019 vyplýva vyrovnanie sa mestského súdu s podstatou predostretej námietky v tom smere, že sťažovateľom aktivovaná zásada špeciality porušená nebola. Mestský súd totiž v reakcii na názor obhajoby podotkol, že zmena pôvodnej právnej kvalifikácie skutku ako prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona v súbehu s prečinom únosu podľa § 210 ods. 1 Trestného zákona na prečin únosu podľa § 210 ods. 1 Trestného zákona, resp. prečin únosu podľa § 210 ods. 1 a 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona, nemá dosah na legalitu vydaného medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Podľa uznesenia mestského súdu

sp. zn. B5-1Tp/99/2019 totiž **Trestný poriadok predpokladá postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré môžu dospieť k záveru o inej právnej kvalifikácii skutku počas vyšetrovania.** Imanentnou súčasťou ústavného prieskumu tvrdení namietajúcich porušenie základných práv je pritom skúmanie intenzity zásahu. Avizovaná razancia dotyku na právach sťažovateľa v dôsledku pomerne stručného odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení s uznesením mestského súdu nie je dostatočná na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, tým skôr ani na prípadné vyslovenie porušenia sťažovateľových práv, a to práve s ohľadom na vedomosť sťažovateľa o postoji všeobecných súdov k v ústavnej sťažnosti nastolenej otázke z obsahu odôvodnenia skoršieho rozhodnutia.

15. Na podporu záveru o nedostatku intenzity ľudsko-právneho dotyku ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že proti sťažovateľovi sa vedie trestné stíhanie pre ten istý skutok, pre ktorý bol vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz a pre ktorý mu boli uložené primerané obmedzenia a povinnosti na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou. **Predmetom dodatočného súhlasu podľa sťažovateľom poukazovaného § 496 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku pritom môže byť len skutok odlišný od skutku alebo skutkov, o ktorých už dožiadaný štát rozhodoval a povolil vydanie, alebo vydanie odmietol** (Kordík, M. In Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. Trestný poriadok II. § 196 – 569. Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 1047). Na tomto podklade preto nie je ústavne nekonformný názor všeobecného súdu, v zmysle ktorého sa pohľad orgánov činných v trestnom konaní na skutok môže zmeniť v zmysle potreby jeho posúdenia podľa iných ustanovení Trestného zákona, než ako bol pôvodne právne kvalifikovaný. Tento vývoj je prirodzenou súčasťou objasňovania skutkového stavu. Avizované závery primerane (*in fine*) podporuje aj rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-388/08 PPU Leymann a Pustovarov z 1. decembra 2008, v zmysle ktorého je žiadosť o odovzdanie osoby z iného štátu založená na údajoch odrážajúcich stav vyšetrovania v čase vydania zatykača. Je teda možné, že v priebehu konania už skutkové zistenia vo všetkých ohľadoch nezodpovedajú pôvodne opísaným zisteniam. **Zhromaždené dôkazy môžu viesť k spresneniu alebo dokonca až ku zmene znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorý pôvodne odôvodňoval vydanie zatykača.** Požadovanie (dodatočného) súhlasu dožiadaného štátu s každou zmenou v opise skutkovej podstaty by tak prekročilo rámec dôsledkov zásady špeciality.

16. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 466/2013 z 26. septembra 2013, kde bol sťažovateľ na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu vydaný na územie Slovenskej republiky z iného štátu na účely trestného stíhania skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu. Prokurátor následne rozšíril právnu kvalifikáciu skutku aj o prečin ublíženia na zdraví, ktorý mal sťažovateľ spáchať v súbehu s obzvlášť závažným zločinom vydieračského únosu. Všeobecné súdy akcentovali, že uplatnená zásada špeciality v danom prípade nemohla byť porušená práve preto, že prečin ublíženia na zdraví mal byť spáchaný v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom vydieračského únosu. Hoci časť skutkovej vety obžaloby popisujúca konanie sťažovateľa (a jeho spoluobžalovaného) presahovala rámec skutkovej vety európskeho zatýkacieho rozkazu, ústavný súd prístup všeobecných súdov vo veci sp. zn. II. ÚS 466/2013 aproboval. Totožnosť skutku, pre spáchanie ktorého bol sťažovateľ vydaný na územie Slovenskej republiky na jeho trestné stíhanie, ako aj jeho právna kvalifikácia ako obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu zostali aj po vydaní sťažovateľa z iného štátu plne zachované. Ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 466/2013 uzavrel, že

sťažovateľom namietaná okolnosť spočívajúca v rozšírení jeho trestného stíhania na území Slovenskej republiky aj o prečin ublíženia na zdraví môže mať prípadne význam iba vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu vo veci samej, resp. pri uznaní jeho viny a uložení (úhrnného) trestu aj za tento trestný čin (prečin). Pri posudzovaní aktuálnej sťažnosti je pritom zrejmé, že medzinárodný zatýkací rozkaz bol na sťažovateľa vydaný pre dva odlišne právne kvalifikované prečiny (prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona v súbehu s prečinom únosu podľa § 210 ods. 1 Trestného zákona), pričom aktuálne je sťažovateľ trestne stíhaný už len pre jeden z avizovaných prečinov, hoci pri čiastočnej zmene pôvodnej právnej kvalifikácie spôsobenej postupom vo vyšetrovaní [prečin únosu podľa § 210 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s odkazom na § 138 písm. f) Trestného zákona]. S poukazom na argumenty uvádzané v bode 15 a tomto bode dôvodov tohto uznesenia preto avizovanej námietke nemožno priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

17. V ďalšej časti námietky súvisiacej s dôvodnosťou trestného stíhania sťažovateľ nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku, ktorý sa mu dáva za vinu. Sťažovateľ je aktuálne trestne stíhaný v štádiu po podaní obžaloby pre prečin únosu, a to (skrátene, pozn.) na tom skutkovom základe, že mal počas súdom určeného styku maloletých synov s ním ako otcom týchto odňať z opatrovania matky bez jej súhlasu, pričom maloletí boli matke súdom zverení do osobnej starostlivosti, a cez územie Maďarska s nimi vstúpiť na územie Kanady. Sťažovateľ sa mal spolu s maloletými zámerne vzdialiť a stratiť z dohľadu ich matkou poverenej osoby, nemal byť dostupný na telefónnych číslach a matke maloletých mal cez svoju právnu zástupkyňu oznámiť, že s maloletými odišiel do Tatier. Následne mal detskú psychologičku maloletých informovať o tom, že jeden z jeho maloletých sa nedostaví na termín stretnutia, pretože s oboma maloletými bude cez víkend v Tatrách, pričom obe maloleté deti mal na spoločných stretnutiach v rámci súdom určeného styku najmenej počas ostatných dvoch týždňov pred spáchaním tvrdeného skutku pripravovať na útek formou „hry na hľadanie pokladov“. Krajský súd vzhliadol dôvodnosť podozrenia sťažovateľa z tvrdenej trestnej činnosti nielen nepodložene, resp. abstraktne, ale s poukazom na konkrétne špecifikované dôkazy, a to na základe „výpovede svedkyne [redacted], [redacted], i jej rodičov, a to [redacted] a [redacted], v spojení s rozhodnutiami poručenského súdu a listinami zachytávajúcimi pohyb obvineného s deťmi z Obchodného centra Aupark cez viaceré štáty do Kanady“. Tieto skutočnosti podľa názoru krajského súdu v aktuálnom štádiu rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o zrušenie obmedzení a povinností a kontroly technickými prostriedkami postačovali pre vyslovenie záveru, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý z únosu svojich maloletých detí, ktoré boli súdom zverené ich matke.

18. Ústavný súd v podstate v zhode so závermi krajského súdu zo s. 14 napadnutého uznesenia k tejto línii uzatvára, že v rámci rozhodovania o väzbe vrátane rozhodovania o jej nahradení a uložení obmedzení a povinností nie je úlohou všeobecných súdov s konečnou platnosťou hodnotiť dosiaľ zabezpečené dôkazy z hľadiska preukázania viny alebo neviny obvineného, vrátane oprávnenosti alebo neoprávnenosti použitej právnej kvalifikácie. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu všeobecného súdu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby. Konkrétne formulované a dôkazne podopreté závery krajského súdu pritom nemožno v aktuálnom štádiu konania hodnotiť ako neúmerne abstraktné, a teda ako neudržateľné z dôvodu

neústavného zasahovania do práv sťažovateľa. Neuniklo pritom pozornosti ústavného súdu, že závery staršej súdnej praxe, na ktoré sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti obsahlo poukazuje v súvislosti so spochybňovaním korektnosti aktuálnej právnej kvalifikácie žalovaného skutku, sú svojou povahou meritórne. Takéto vývody však so zreteľom na už uvedené nemožno mechanicky a bez ďalšieho vzťahnuť na nemeritórne konanie, kde sa rozhoduje o potrebe ďalšieho pretrvávania, resp. zrušenia alebo obmedzenia skôr uložených povinností a obmedzení v kontexte aplikovaného inštitútu nahradenia väzby. Ani uvedeným argumentom sťažovateľa preto nebolo možné priznať úspech.

19. V ďalšom sťažovateľ podrobne nesúhlasí s pretrváváním dôvodu tzv. preventívnej väzby, a to aj v kontexte primeranosti (proporcionality) a ďalšej opodstatnenosti uložených povinností a obmedzení. Krajský súd v tejto súvislosti s poukazom na skutočnosti obsiahnuté v spise poznamenal, že sťažovateľ sa mal dopustiť žalovaného skutku s významným dopadom na duševný stav maloletých synov, ktorí mali byť odlúčení od svojej matky, a to nie na krátky čas. Podľa názoru súdu išlo o situáciu, ktorú maloletí nemohli racionálne spracovať. Z dosiaľ vykonaného dokazovania vyplynulo (*inter alia*) presvedčenie sťažovateľa o tom, že malolekým synom bude v jeho starostlivosti lepšie. Krajský súd teda v podstate akcentoval závažnosť konania sťažovateľa prostredníctvom dlhšieho času odlúčenia maloletých od ich matky, podstatný vplyv tvrdeného únosu na zdravotný stav maloletých detí, ako aj sťažovateľov subjektívny motív kolidujúci s autoritatívnym názorom mocenských autorít o potrebe zverenia maloletých do osobnej starostlivosti matky.

20. V kontexte neopodstatnenosti sťažovateľom tvrdeného stagnovania skutočností zakladajúcich dôvod tzv. preventívnej väzby sa mimoriadne podstatne javí poznatok zistený v ďalšom priebehu konania pri ostatnom výsluchu sťažovateľa pred mestským súdom, kde sťažovateľ uviedol, že „sľúbil svojim chlapcom, že tento rok urobí všetko možné aj nemožné, aby bol s nimi“. So súdnou interpretáciou avizovaného výroku sťažovateľ v ústavnej sťažnosti síce nesúhlasí, avšak len v rovine všeobecného tvrdenia o jeho dramatizácii a nedostatku porušovania iných súdnych rozhodnutí bez uvedenia konkrétnych argumentov pozitívne podpierajúcich názor o odlišnom význame avizovaného výroku v kontexte absencie dôvodu tzv. preventívnej väzby. Predpokladom prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je pritom kvalifikovaná ústavno-právna polemika so spochybňovaným riešením relevantnej otázky všeobecným súdom. Inak povedané, na ústavnú nekonformnosť napadnutého rozhodnutia nepostačuje výlučne prezentácia vlastného, odlišného názoru na kritickú otázku.

21. Rozhodovanie o ďalšej opodstatnenosti primeraných povinností a obmedzení pri ponechaní obvineného na slobode za danosti dôvodu tzv. preventívnej väzby sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať pri zrušení, resp. obmedzení avizovaných inštrumentov. Inými slovami, pri zmiernenom rozhodovaní postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ sa dopustí konania, ktorému majú avizované opatrenia pri danosti dôvodu väzby zabrániť. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Väzobným súdnictvom uvádzané a do tohto uznesenia už recipované okolnosti sú pritom z hľadiska existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako neodpustiteľného predpokladu (*conditio sine qua non*) uloženia a ďalšieho aprobovania povinností a obmedzení príhodné. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke o nedostatočnej argumentačnej opore dôvodu tzv. preventívnej väzby.

22. Krajský súd pritom proporcionálne vyvažoval aj (i) viaceré individuálne práva a slobody sťažovateľa s (ii) verejným záujmom na nezrušení zasahujúcich obmedzení a povinností práve so zreteľom na nepriaznivý vplyv tvrdeného konania sťažovateľa na duševné zdravie maloletých detí a predovšetkým s odkazom na aj aktuálne pretrvávajúce obavy z opakovania konania sťažovateľa, ktorému majú opatrenia podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku zabrániť. Preto aj v súčasnej dobe hrozí riziko, že sťažovateľ postaví svoje vnímanie rodinnej situácie nad závery poručenských súdov o zverení maloletých synov do osobnej starostlivosti ich matky. Takto nemožno vylúčiť, že sťažovateľ by sa opätovne mohol uchýliť k správaniu aktuálne mu dávanému v trestnom konaní za vinu, a teda k faktickému únosu maloletých detí – opäť do cudziny. Tomuto kontextu preto obsahovo korešponduje kolorit uložených obmedzení a povinností, a to zákaz vycestovať práve do cudziny (vrátane povinnosti odovzdať cestovný pas – sťažovateľ mal maloleté deti uniesť do Kanady, navyše cez územie Maďarska), povinnosť oznamovať zmenu pobytu, zákaz styku a vyhľadávania blízkosti maloletých detí, ktoré mal sťažovateľ uniesť, ako aj zákaz zdržiavať sa v blízkosti súdom vymedzených adries.

23. Ak sťažovateľ poukazuje na svoje rodinné a sociálne zázemie v USA, ústavný súd opätovne akcentuje kľúčový faktor, že sťažovateľ mal svoje maloleté deti uniesť ľst'ou práve na americký kontinent, a to do Kanady. V tomto aspekte treba identifikovať preváženie verejného záujmu na zabránení opakovania tvrdeného konania nad úsilím sťažovateľa realizovať svoje spoločenské záujmy v USA. Pri vyhodnocovaní, či bola dosiahnutá spravodlivá rovnováha medzi všeobecným záujmom na riadnom vedení trestného konania a osobným záujmom sťažovateľa na slobode pohybu, je potrebné vyhodnocovať aj dĺžku trvania obmedzenia. Ak sťažovateľ poukazuje na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), tak treba uviesť, že opatrenia zasahujúce predovšetkým do slobody pohybu sťažovateľov pretrvávali v daných prípadoch mnohonásobne dlhšie po dobu niekoľkých rokov, a nie po dobu málo presahujúcu jeden rok, tak ako v prípade sťažovateľa. Napríklad, vo veci ESLP Nikiforenko v. Ukrajina (sťažnosť č. 14613/13) bola sťažovateľka obmedzená na slobode pohybu po dobu 10 rokov, 9 mesiacov a 19 dní za pomerne triviálny priestupok (*fairly trivial offence*). Ak ide o vec ESLP Miazdzyk v. Poľsko (sťažnosť č. 23592/07), sťažovateľovi bolo uložené obmedzujúce preventívne opatrenie po dobu 5 rokov a 2 mesiace, pričom sťažovateľ sa predtým nachádzal vo väzbe po dobu 1 roka. V naposledy uvádzanej veci podal sťažovateľ 9 neúspešných žiadostí o obmedzenie opatrení, pričom trestné konanie trvalo násobne dlhšiu dobu. Okrem toho preventívne opatrenie uložené sťažovateľovi bolo napokon zrušené a so súhlasom vnútroštátneho súdu sa konanie viedlo napokon bez jeho prítomnosti. Napokon, vo veci ESLP Diamante a Pelliccioni v. San Marino (sťažnosť č. 32250/08), kde sťažovateľ odkazuje na § 210 daného rozhodnutia, ESLP ani nevyslovil porušenie práv sťažovateľky.

24. V ďalšej sťažnostnej námietke sťažovateľ tvrdí neúmernosť dĺžky konania o zrušení primeraných povinností a obmedzení, ktoré trvalo viac ako 8 mesiacov. Hoci čas na konanie bez zbytočných prieťahov nemožno vyjadriť numericky a obvykle neexistuje časová hranica, ktorej uplynutím môže mať nedostatok v postupe štátneho orgánu povahu prieťahov v konaní, z ústavnej sťažnosti okrem avizovaného tvrdenia ani náznakom nevyplýva nijaká konkrétna argumentácia na jeho podporu. Ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru len dodáva, že konanie o žiadosti o zrušenie primeraných obmedzení a povinností ukladaných podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku (a nariadenej kontroly technickými prostriedkami) nepredstavuje konanie s potrebou výnimočne

urýchleného postupu porovnateľné napríklad s konaním vo veci pozbavenia osobnej slobody. Inak povedané, avizovaný procesný postup nemožno podľa výsledkov rozhodovacej činnosti ústavného súdu z hľadiska rýchlosti konania podriaďovať takým prísnyim požiadavkám, akými sa spravuje konanie všeobecných súdov rozhodujúcich v situácii, keď je obvinený reálne vo väzbe (pri rozhodovaní napr. o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby; m. m. napr. II. ÚS 472/2023). Aj táto sťažnostná námietka teda trpí deficitom ústavno-právnej dôvodnosti.

25. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd odmietol v rozsahu bodov 12 až 24 dôvodov tohto uznesenia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Napokon sťažovateľ prezentuje názor o nedostatku reflexie trestu, ktorého uloženie mu hrozí v prípade uznania viny za tvrdý skutok, v aktuálnom rozhodovaní všeobecných súdov, ako aj názor o neprimeranej dĺžke trestného konania ako celku. Po oboznámení sa s prílohami ústavnej sťažnosti však ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepreukázal uplatnenie tejto argumentácie v konaní o sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu. Tento fakt je pritom pre ústavný súd rozhodný z hľadiska posúdenia jeho relevantnosti pri uplatnení princípu kompetenčnej subsidiarity už naznačeného v bode 12 odôvodnenia tohto uznesenia. Z obsahu tohto princípu (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, totiž vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred všeobecnými súdmi, nemožno jej priznať úspech až v konaní o ústavnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj týmito konkrétnymi argumentačnými líniami, avšak ich uplatnenie nepreukázal v rámci účinnej ochrany svojich práv v konaní pred krajským súdom ako sťažnostným súdom pred jeho rozhodnutím, v tejto časti je ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie sťažovateľovi zákonom priznaných prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 536/2025).

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu